

12. JUN. 1925

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Fábiánné Biczó Ilona rajza.

Tücsök urfi köszönti az ébredő tavaszt.

Virágzó barackfa.

— Irta: VERNES GYULA. —

Az ága végig rózsaszín
és rózsaszín az álma is,
amit vigan világra csalt
a rügybomlasztó április.

A nagy tavasz szent csókja, im,
mindent csodás-szép színbe vont
s a szűz, kicsiny virág körül
a méh mámorra vágva dong.

[Kolozsvár, 1925.]

Ó, meg ne lopd, — be szép virág!
De messze dús gyümölcse még...
Hányszor lehet zord hóhidég
a most bomlasztó lenge lég.

Álmodj, álmodj, barackvirág!
A tested-lelked rózsaszín,
te vagy a remény, a jövő
s reád simulnak álmaim.

Előbb indul a vonat.

— Irta: CSANÁDY SÁN OR. —

A sárbereki gimnázium egyik jeles tanulója volt Marton József, aki sok jeles tulajdóságot egyesített magában, pld. nem tudott úgy aludni egyik diák sem, mint Marton barátunk. A tyukokkal feküdt le és nem kelt sohasem előbb, míg az asztalán nem volt a reggeli, mert azt tartotta, hogy csak akkor érdemes felkelni, ha jó ígéret van arra, hogy a nap jól fog eltelni. Már pedig erre jobb ígéret nem lehet, mintha az asztalon párolog a kávé. A napi munkának illetén való bevezetése, úgy tartotta, már kedvező jelnek tekintendő, így hát igen rossz néven vette, ha szemrehányásokkal illették azért, mert a reggelit mindig megvárta az ágyban. Ő úgy magyarázta a dolgot, hogy a római történelemből merte ki ezt a nagy életbölcsséget. Így hát ez tanubizonyosság amellet is, hogy nagyon jól ismeri a történelmet, ami már — szerinte — elég jogcím volna ahhoz, hogy ne bukják meg ebből a tárgyból. Volt még más ilyen hasonló életbölcse is. Jelesen: úgy gondolkozott, hogy bármennyit dolgozik is az ember, egy órával sem él tovább, mint az, aki nem dolgozik egész életében. Tehát a jövője azt diktálja az embernek, hogy lehetőleg meg ne erőltesse magát a munkában, mert könnyen végzetes lehet rá nézve. Így azután a mi Jóskánk csak annyit dolgozott, mint amennyit az élet valódi bölcsejét nem ériő tanárok reákenyszerítettek, de fájt is a

lelke mindannyiszor, ha agysejtjeit vagy izmait meg kellett erőltetnie.

Mátyás király lustáinak jelesebb magyarázója nem volt és talán nem is lesz, mint amilyen a mi kedves Jóska barátunk. Nem is tudta sehogyan sem megérteni, hogyan tanulhattak annyi mindent össze ezek a tanárok. Valóságos merényletet követtek el a saját életük ellen, mert hiszen az bizonyos, hogy nem élnek ők sem tovább, mint azok, akik nem dolgoztak.

Hát mint fentebb írva vagyon, ez a Jóska diák régen készült haza. Nem kisebb esemény csalogatta, mint a szüret. Ezt nagyon szerette, mintha még munkának sem tekintette volna a szőlőszedést. Szerette sorra kóstolgatni a fürtöket, majd meg mustba mártotta bele az ujját, végigszopogatta s úgy találta, hogy igen jó. Hát amikor elkövetkezett a jó bográcsgulyás ideje, akarom mondani: az ebéd! Letelepedett egy bogrács mellé s bizony nem hagyta szégyenben a szakácsnét, mert amit eléje tettek, azt, mintha fizettek volna a kanalazgatásért, mind, de mind megette. Még a szomszédoknak is segített, ha arról volt szó, hogy valakin kifog a gulyás. Az evés vala az egyetlen foglalkozás, amit nem tartott kárbavesztett munkának.

Ha pedig arra volnátok kíváncsiak, miként képzeljétek magatok elé a mi Jóskánkat, már úgy értem, hogy milyen

alakot állítsatok lelki szemetek elé, az is igen könnyű lesz, mert hát itt van: a feje úgy ingott a törzsén, mint egy kisebb kondér, a lába olyan szemléleti képet nyújtott, mint mikor két oszlop megindul járni, a kezefeje meg kisebb kenyérsütőlapát benyomását tették, a hasa nem vala kisebb, mint egy akós hordó. Hát a haja! Az volt ám a nagy-szerű! Mint valami amerikai vadlónak sörénye, úgy lobogott utána, de ő ezt szépségnek tartotta.

Mondom, közelgett a szüret ideje, ami naponként jobban és jobban volt tapasztalható Jóska nyugtalanságán, pedig a lusta emberek nem szoktak nyugtalanok lenni. Jóska itt is kivétel volt.

Végre is elérkezett a nagy nap. A diákok hazamehettek a szüreti vakációra. A máskor lomhán mozduló Jóska megélénkült. Szinte nem lehetett rá ismerni. Nagy kezeivel úgy hadonázott, mint valami öles doronggal. Az arca a mosolygástól kidagadt akkorára, mint egy fiókenyér.

Tehát Jóska is hazaérkezett a nagy napra, a szüretre. A fentirtak alapján igen jól mulatott a mi kedves barátunk a szüreten, csak azt sajnálta, hogy igen rövid volt a vakáció s a mikor még el sem igen indult, máris azon törte a gondolkodásban meg nem erőltetett fejcskáját, hogyan lehetne a szünetet ügyesen meghosszabbítani, de úgy, hogy abból baj ne származzék, mert a tanárok megcsontosodott nézeteivel nem igen szeretett ellentétbe jutni. Mert hát azon is méltatlankodva bosszankodott, hogy ezek a tanárok oly igen ragaszkodnak a törvényekhez és szokásokhoz, amikor azoknak a megtartása oly nagyon kényelmetlen, már pedig a jó Isten nem teremthette a világot alkalmatlannak, illetőleg kellemetlennek, vagyis nem lehet az helyes, aminek a megtartása rosszul érinti az ember nyugodt testi és lelki életét.

Önkinzásnak tartott minden olyan cselekedetet, mely a csendes emésztést és a jó alvást zavarta.

Iszonyu agyfáradalmak után végre is kitalálta a módját, hogyan fogja meghosszabbítani a vakációt. Rettentő önhit-

ten mosolygott, ha arra gondolt, hogy az ő gondolkozáshoz nem szokott esze is ki tudta találni a módját a szünet meghosszabbításának, pedig hányszor szemére hányták a tanárok, hogy az elhályasodott eszével nem tud gondolkodni s azt ajánlották, hogy kevesebbet egyék.

Vagy két napja haza érkeztek már a szüretre a diákok, csak Marton nem érkezett meg, pedig nem igen volt szokása, hogy a vakációról ne jönné meg rendszeren, mert attól tartott, hogy akkor a legközelebb nem mehet haza, mert az igazgató igen számon tartotta, hogy ki mikor megy haza és hogy megjelen rendszeren.

Most az egyszer, mint fentebb láttuk, másra határozta el magát a mi jó barátunk.

— Hát te, Marton, miért nem jöttél meg rendes időben a vakációról? — kérdi Jóska az osztályfőnök.

— Tanár ur kérem, megjöttem volna a rendes időben, de előbb indult a vonat, mint a menetrendben ki van írva. Kimentem az állomásra s bár negyed órával előbb ott voltam, a vonat mégis ott hagyott az állomáson. A főnök azt mondotta, hogy az egyszer korábban indult, mint máskor szokott. Ez néhanapján előfordul.

— Jól van, Jóska, leülhetsz. Elhiszem, hogy kimentél az állomásra a kellő időre, azt is elhiszem, hogy a vonat előbb elindult, mert ilyesmi már velem is megtörtént. Máskor majd még korábban menj ki. Most, minthogy teljesen igazoltad elmaradásodat, nem kapsz semmi büntetést, csak arra figyelmeztetek, hogy máskor korábban menj ki az állomásra. Ugy-e, megteszed?

— Meg, tanár ur kérem, máskor korábban megyek ki az állomásra.

Ezzel befejezést nyert az igazoló eljárás. Legalább Jóska azt hitte, hogy ezzel egészen vége a nagy ügynek. A tízperci szünet alatt azután nagy hangerővel magyarázta a társainak, hogy mi módon késett le a vonatról s hogy még az osztályfőnök is elfogadta az igazolást, sőt mi több, még az osztályfőnök ural is megtörtént efféle. A könnyen hívő diákok csak elhitték, hogy ez végleges elintézés,

de voltak néhányan, akik nem tudták megérteni a dolognak illetően könnyen való megoldását s akarva nem akarva valamit vártak még. Szóval gyanakodtak.

Volt még Jóskának egy kedves szórakozása, a vajtai bucsu. A bucsu sok cukorkáját, süteményét végigkóstolni, körhintán órákat eltölteni, ez volt szívének minden vágya. S a szüreten kívül csak a vajtai bucsu volt, ami mozgásba hozta a csikordulósan mozgó esztét meg lomha testét. A körhintán való szórakozás és mozgás rendszeren elég volt egy egész esztendőre, a legközelebbi bucsuig. Talán ezt a fáradalmat szokta volt pihenni egy egész esztendőig.

Elérkezett a bucsu napja is. Már csak egy fél nap a vonat indulásáig. Elő is áll Jóska kérelemmel az osztályfőnöknél, hogy a régi szokás szerint: legyen szives hazaereszteni, mert ilyenkor igen sok vendég jön náluk össze, rendszeren távoli rokonok, akik csak egy évben egyszer jöttek el Jóskáékhoz, a bucsu napján. Mindig szokta is méltányolni az osztályfőnök Jóska kérését s az engedélyt meg is adta mindig. Nem tagadta meg most sem, a mit végtelen nagy hálával fogadott Jóska és a diákok előtt nem győzte magasztalni az osztályfőnök nemes gondolkodását.

A vonat fél 1 órakor indult az utolsó óra alatt. Éppen latin óra volt ekkor, az osztályfőnök órája. Nem is kéredezett erről Jóska, mert úgy gondolta, hogy majd óra alatt fog elkéredzeni, mint máskor is tette és az osztályfőnök mindig méltányolta a kérését és elengedte óra közben.

A latin óra igen érdekesen indult. Lendületes magyarázásba fogott a tanár. Julius Caesárról magyarázott igen kedvesen és meggyőzően. Az egész osztály úgy figyelt, hogy majd a szemük ugrott ki a tanulóknak. Dehogy mert Jóska most kéréssel alkalmatlankodni, pedig

ugyancsak sokat izgett-mozgott. Észre is vette az osztályfőnök, tudta is, hogy mit jelent ez a nagy mozgás, de nem volt módjában honorálni. Sőt annál nagyobb lendülettel magyarázott tovább. Végre csöngettek. Egy óra, a vonat már a harmadik határban jár, de azért Jóska a szörnyű lomha testével nekiiramodik és lohol ki az állomásra abban a hitben, hogy talán késik a vonat. Ezen a futáson az egész utca nevetett, mert még nem látták Jóskát szaladni, hiszen hát nem is tudott. Diákok, idegenek kacagtak Jóskán s ő ezt tudta is, de nem törődött vele, hanem csak rohant, mint valami hustömeg.

Későn érkezett. A vonat messze járt már. Mit tehetett egyebet Jóska, nagy busan vissza indult.

Délután találkozik az osztályfőnökkel, aki igen gyengéden kérdezi:

— Miért nem mentél haza, Jóska, hiszen kaptál engedélyt az eltávozásra?

— Lekéstem, tanár ur, kérem.

— Dehogy, a vonat indult korábban, hiszen ez már máskor is megtörtént veled, úgy emlékszem rá.

Jóska nagyokat lépve tovább haladt és elgondolkozott rajta, hogyan is indult el a multkor, szüretkor a vonata korábban.

(Sárbogárd.)

Árva gyermek dala.

— Irtá: KÁROLYI LAJOS. —

Vasárnap van. Harangoznak misére,
Tempomba megy kis testvérem, én véle.
Imádkozom. Meghallgat a jó Isten...
Hej! Mert nálam árvább gyermek egy sincsen.

Vasárnap van. Harangoznak misére,
Tempomba megy kis testvérem — s én véle.
Arra kérem a jó Istent, madárdalos vasárnap,
Adja vissza az én édes anyámat.

(Vulkan.)

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéből
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

Egy híres molnár legény.

Irla CSÜRÖS EMILIA

Vigan kattogott a malom kereke, csillogó gyöngyfüzéreket vetve fel a kis patak vizéből. Fecske cikkázott el a víz felett, oly közel, hogy szárnya érintette a víz tükrét. A patak fölé eperfa hajolt, törzsének támaszkodva izmos természetű molnár legény állt. Amint elnézte a fecskék cikkézését a víz fölött, elmosolyodott. »Ma bizonyára valami vizibogarat reggeliznek a nagyszáju fecskéfiókák!«

Valaki kikiáltott a malomból. — Hé, Pali! A fiu engedelmesen befelé indult. Hogy a malom elé került, vette észre, hogy örölni valót hoztak. Szekérrel jöttek, de csak afele sápitózó, panaszos fehérnépek, akik nyögés nélkül meg sem mozdítják a zsákot. Ezért hívatta az öreg molnár. Az egyik asszony a lovakat szerszámozta le, a másik a szekér saroglyáját bontogatta, hogy ott csusztassa le a gabonával telt zsákokat. A legény odament.

— Sose bajlódjon azzal, nénémasszony, már csak egyszerűbb a dolog így! — És mind a négy zsákot egyszerre kapta a két vállára, úgy indult befelé. A két asszony még a száját is nyitva felejtette a bámulattól. Hát még amikor azt látták, hogy a legény milyen könnyen lépked a négy zsákkal felfelé a lépcsőkön és még ott sem teszi le a terhet, hanem csak úgy a vállán oldja meg a zsákot és eresztí a gabonát a garatra. Az öreg molnár észre sem igen vesz ilyesmit, hozzá van ő szokva ennél nagyobb dolgokhoz is. Néha ugyan megáll munkaközben és a pipáját is elfelejti szivni a büszkeségtől, amint a fiát nézi.

Egykedvűen kattog a malom, arany szemű buza ömlik a garatra. Egyszerre távoli kürtszó hallatszik. Az öröltető asszonyok lova felkapja a fejét, — talán megint tüzes harci paripának érzi magát, — aztán egykedvűen ropogtatja a zabot tovább. Cifra ruhás uri társaság közeledik. Ezüsttel kivert szerszám csillog a lovakon, elől szolgál lovagol cimeres ruhában és harsanó kürtszóval adja tudtul az embereknek, hogy Magyar Balázs önagysága tér vissza a vadászatból, házanépével és udvarával együtt. A csoport közepén fehér lován ott halad a nagy

ur egyetlen leánya, Benigna is. Eltikkasztotta a nap heve, panaszosan mondja:

— Szomjas vagyok, édes apám! Álljunk meg annál a malomnál, ni, ott bizonyára adnak egy kis vizet, ha kérünk.

A malom előtt már mindenki ott ácsorogott nézni a cifra menetet. Még az öreg molnár is ott állt levett süveggel a kerítés mellett. Csak Palinak akadt dolga a malomban. Amikor látta, hogy a bársonyruhás nagy ur megáll a kapu előtt és vele együtt az egész háznepe és udvara is, már csak ő is kidugta kíváncsian a fejét a malomház ajtaján. Parancsolóan csengett Magyar Balázs hangja:

— Megszomjaztak a fehérnépek, adjon molnár uram egy korsó friss vizet nekik!

Hallja ezt Pali. Egyet fordul és már hozza is bentről a gyöngyvirágos cserépkorsót. Bizony nem is metszett kristályüveg poharat, mert akkoriban még a mesében sem ismerték az üveget. Megmeríti a korsót habzó friss kutvizzel és viszi a szomjas vendégeknek. — Itt megáll egy pillanatra. Mégsem illik csak úgy paraszti módra odanyújtani a korsót ennek a szép uri kisasszonynak. Körülnéz, de ott bizony egynéhány használatlan malomkőnél egyéb semmi sincs. Felkap tehát egy malomkövet, tenyerére fekteti, arra helyezi a friss vízzel telt korsót és úgy nyújtja oda a szépruhás kisasszonynak.

Ugyancsak elbámulnak ezen az urak. Magyar Balázs arrább lépteti lovát a legényhez.

— Ki szolgálja vagy, öcsém, mert derék legény vagy, azt látom!

— Az édesapámé, meg a magamé.

— Láncosadta, jól megfeleltél! Hát nem volna-e kedved katonának menni?

— Hogyne volna, mikor volna!

— No jó, jó, de nemcsak úgy holmi malomköveket meg zsákokat emelni, kanem harcot vívni, törököt verni, várakat védeni, királyért, hazáért élni, halni.

A legény arca kigyult, szeme ragyogott, amig felelte:

— Hej, nagy uram, egyébre sem vágya-

kozom és mióta Isten az eszemet birni engedti, legszebb álmom mindig az, hogy katona vagyok, fegyveres, lovon ülő katona.

— No, fiu, itt a Péter szolgám lova. Ül felj reá, — ő majd hazatalál gyalog is. Aztán addig meg sem állok, amíg tanulással olyan vitézt faragok belőled, aki Mátyás király előtt is megállod a sarat.

Péter magában dörögve szállt le a lóról. Valami ilyesmit mormogott: — Már én bizony nem koptatom a lábom gyalog hazáig. Ha felültetik a molnárlegényt a lovamra, én itt maradok molnárlegénynek.

Magyar Balázs meghallotta ezt félfüllel. — Okosan van ez így, fiam. Maradj is itt, hadd legyen az öreg molnárnak a fia helyett benned segítsége.

De Pali sem mondotta magának kétszer, hogy üljön a lóra. Éppen hogy megcsókolta édesapja ráncos orcáját és magára kapta ünneplő ruháját.

Mire barkázott a pataparti eperfa, Pali-ból olyan gyöngyöm vitéz lett, akár a fekete sereg bármelyik katonája. Tíz év múlva pedig ott állt Mátyás király mellett és az ő taná-

csára indultak a magyar csapatok Bécs ellen. Sohasem is volt akkora diadala a fekete seregnek. Talán azért is, mert a sereg győzelméért a szelid Benigna, Magyar Balázs lánya is imádkozott. Ilyesféleképen szólhatott az imádsága:

— Segítsd diadalra jóságos Istenem a fekete sereget, védd meg a harcban és vezérelj haza hűséges férjemet!

A pataparti öreg malom elhagyottan, üresen áll, ha tavaszi áradáskor a rohanó vizár megforgatja a kerekét, ezt kattogja a ráboruló korhadó eperfának: Nagy ur lett a molnár legényből, a gazdánk fiából. Hatalma van, kincse, Magyar Balázs lánya lett a felesége... Hej, az a korsó víz!

Az öreg eperfa szomoruan bólongat reá. Csak legalább az apját hagyta volna itt nekünk, de őt is magával vitte a fényes palotába. Pedig... pedig... könnyebb lenne siri álma az én ágaim árnyéka alatt...

Talán éppen akkor aratta kenyérmezei híres diadalát a molnár legényből lett országos hadvezér: hős Kinizsy Pál.

(Kolozsvár)

BCU Cluj Czenczi néni csirkéi.

Talán már el is felejtettétek, hogy Czenczi néni Öcsikét, bár sokszor, igen sokszor megtréfálta őt Öcsike, örökbe fogadta, mert lassanként rájött, hogy Öcsike voltaképpen melegszívű fiu s arról igazán nem tehet, hogy kissé nyugtalan vérű, na meg szüntelen teremnek az ő kis fejében a nadselű gondolatok. Most kora tavasszal is, amint Öcsike szép sorjában átesett influenzán, kanyarón és difteritiszen, Czenczi néni addig meg nem nyugodott, amíg Öcsikét üdülni ki nem engedték a budai hegyek közé. Ott van ugyanis a Czenczi néni villája, mely egykor (minél később! szívből kívánom), »rá fog esni« Öcsikére. Többek közt azzal csalogatta Czenczi néni Öcsikét, hogy lesznek majd kis csirkék, látni fogja, mint hozza meg a gólya a kis csirkét, sőt vett egy kedves, szelid csacsit is, pont azért, hogy azon Öcsike tanuljon meg — lovgolni. Öcsike nem szívesen válik meg a szüleitől meg a testvéreitől, viszont nem akarta megbántani Czenczi nénit, aki a villáját rátestálta, amelynek egy negyedét ő már oda is ajándékozta a szüleinek, két negyedét Andrisnak és Hanczikának s magának mindössze egy negyedét tartott fenn — tehát »Isten neki« és »Szerencse föl!« kiáltások és érzékeny bucsuzás után kirándult a Rózsahegyre.

Jóformán meg sem szusszant, mindjárt bejárta Czenczi néni elég tágas kertjét s ki mer csodálkozni közületek azon, hogy Öcsike már az első fertályóraban madárfészket pillantott meg a fán? Nosza, egy-kettő, felmászott

a fára, belekukkintott a fészekbe: három tojás, nagyobb a tyuktojásnál, fehérlett benne. Csak ránézett a tojásokra s már meg is született a

nadselű gondolat: egy tojást kivesz a fészekből s Tyukanyó alá teszi. Mily kellemesen lesz meglepve Czenczi néni, amikor a csirkék közt egy madár is fog kibujni a tojásból! Hogy micsoda madár lesz az, arról persze sejtelme sem volt Öcsikének. — Elég az, hogy mialatt Czenczi néni ebédutáni álmát aludta, Öcsike besompolygott a tyukházba, ott gyöngéden fel-emelte Tyukanyó farát, alája dugta a tojást s

egyben erősen lelkére kötötte Tyukanyónak, hogy ezt is költse ki, hadd nőjön az örökség.

Telt, mult az idő, egyszer csak kérdi Öcsike Czenczi nénitől:

— Mondja, kedves Czenczi néni, mikor hozza már a gólya a kis csirkéket?

— Hát tudod, édes Öcsikém, ha Isten is úgy akarja két-három nap múlva, mert már 18 napja, hogy a tojásokat Tyukanyó alá tettem. Azt pedig tudd meg, hogy huszonegy nap kell a gólyának, amíg megérkezik a kis csirkékkel.

— Idazsán? — csudálkozott Öcsike. S hányat hoz?

— Hát bizony hozhatna tizenkilencet, mert annyi tojást tettem tyukanyó alá.

— Tizenkilencs? Egy hijján husat? Mért nem kerek sám, husat?

— Mert 19 fér egy »rendes« tyuk alá.

— Nő! Ezt sem tudtam! — mosolygott felé Öcsike.

Nos, felvirradt a nagy, a dicső nap hajnala. Czenczi néni izgatottan sietett a tyukházba, hogy saját szemével lássa, mint bujnak ki a tojásból ezek a kedves, apró jószágocskák. Még biztatta is: — Buji, buji, bujzatok ki, drágicák! — s azok bujtak is szép sorjába, de egyszerre csak mi történt? Az történt, hogy

Czenczi néni majd hanyatt vágódott rémületében: a huszadik tojásból egy gyászfekete holló bujt ki!

— Ó, ó, ájuldozott Czenczi néni, hogy került ez ide! Szaladt a kertbe, kiabálta Öcsikét, egy magas fának a tetejéről lecsalogatta, kézenfogta, úgy vezette a tyukházba:

— Nézz ide, mit hozott a gólya csirke helyett!

— Ugyan, ugyan, Czenczi néni, nevetett Öcsike — nem a gólya hozta azt!

— Hát ki?

— Nadselü, hát én. Azért hoztam, hogy nőjön az örökségem!

(Kisbaczon)

Elek nagyapó.

Tamás érdeklődik.

(Mit találtak az egyiptomi király sírjában?)

TAMÁS: Már megmondottam, hogy az egyiptomi király sírját megnyitották és felhordták azt a sok kincset az előcsarnokból és oldalkamarákból. Most már szeretném tudni, milyen helyiségek voltak még a föld alatt.

APA: Okosan tetted, hogy előcsarnoknak nevezted azt a nagy helyiséget, melyből a király díszhintói, ágyai, öltözetei, trónszéke és más székei kerültek ki. Előcsarnoknak nevezhetted, mert az oldalfalon észrevették, hogy egy következő szoba áll még a kutatók előtt. A nyílás be volt falazva és pecsétek is látszóttak. Sajnos, itt is főrések nyomai voltak, a rablók behatoltak ebbe a terembe is. Sokat nem vihettek el, nagyobb tárgyakat semmi esetre sem, mert a nyílás kicsiny

volt. A tudósok nem is a nyíláson bujtak át, hanem felülről bontották ki a falat. Nem siettek, bár nagyon izgatottak voltak. Attól féltek, hogy a le hulló vakolat, vagy belső kő helyrehozhatatlan kárt okozhat, ha ráesik valamire az elzárt szobában. Mikor már nagyocská nyílás volt, benéztek. Most következett a meglepetés. Közel a falhoz egy másik fal állott, de aranyból. Első pillanatra legalább úgy látszott. A külső fal kibontása után lehetett csak megállapítani, hogy a belső fal csak ara nyozva volt és majdnem az egész nagy ferr betöltötte. Ugy képzeld a dolgot, mintha egy ó nagy ládát helyeznék el a szobában, amely nem detölti a szobát. Megdöbbenve állottak a rejtelmes alkotmány előtt. 17

megható érzés volt, amikor 1923-ban beléptek abba a terembe, amelyből Kr. előtt körülbelül másfélezer évvel lépett ki az utolsó ember.

TAMÁS: Azt hiszem, a nagy ládában volt a király koporsója.

APA: Előbb nézzük meg, milyen volt a nagy láda kívülről. 5 méter hosszú volt, több mint 3 méter széles és majdnem 3 méter magas. Gyönyörű és értékes alkotás. Széppé a faragványok tették, értékessé a felülről lefelé huzódó aranylemezek. De látom, hogy türelmetlenül hallgatsz, szeretnéd tudni, mi volt a szekrényben.

TAMÁS: Először is arra vagyok kíváncsi, le volt-e pecsételve. Ha a pecsét ép volt, akkor a rablók nem vittek el semmit.

APA: Nem volt lepecsételve. Könnyen nyílt az ajtó. De nem a Fáraó koporsója volt benne, hanem egy másik szekrény. Ezen a szekrényen pecsét volt, még pedig érintetlen pecsét. A második, belül levő szekrényhez nem nyultak a rablók. De egyelőre nem nyultak a tudósok sem. Elég munkát adott nekik az, amit a két szekrény között találtak. A második szekrény tudnillik annyival kisebb volt az elsőnél, hogy az elsőbe be lehetett menni és az első körül lehetett sétálni. De vigyázni kellett. A kincsek végtelen halmaza került a kutatók kezébe. Gyönyörű szobrocskák, vázák, kelyhek, talak heverték a két szekrény között. A falakban ékszerek. A nyitott ajtóval szemben egy csodálatosan szép, óriási alabastrom-váza állott, a belső szekrény tetején egy pihenő sakál, egy fekete macska és egy vadlud szobra állott, mintha arra vigyáztak volna, hogy illetéktelen kezek hozzá ne érhessenek a lepecsételt ajtókhöz.

TAMÁS: Mikor nyitották ki a belső szekrényt?

APA: Jó sok idő múlva. Vigyázni kellett a szekrények között elhelyezett tárgyakra. Közben szegény Carneroan, aki az ásatásokat megindította, váratlanul meghalt. Ez a szerencsétlenség akadályozta a munkát. Más ok is volt. Kutatás közben észrevették, hogy a sirnak még folytatása is van. Megint áttörték egy falat és behatoltak az utolsó terembe. Ez volt az igazi kincseskamra. Egész sora a szekrényeknek volt itt, telve balzsamozáshoz szükséges eszközök, kis koporsók, kis hajóknak és csónakoknak egész serege. A díszítés majdnem mindenütt arany és elefántcsont. De ha erről beszélek, megfeledkezek az elzárt szekrényről.

TAMÁS: Az elzárt szekrényre azért vagyok kíváncsi, mert bizonyosan benne van a király koporsója; a háziurat szeretném látni, nemcsak a lakását.

APA: Csakugyan benne volt a király koporsója. De ettől messze vagyunk még. Láttál te már olyan játékokat, hogy a nagy skatulyában kisebb skatulya van, aztán mindig kisebb és kisebb. A lepecsételt szekrényben újra szekrényt találtak és a harmadik szekrényben egy negyediket. Végre a negyedikben csakugyan benne volt a koporsó. Hiába voltak a szekrények falain az alvilági istenek, nem tudták megvédeni a koporsót. De ez sem volt még

az igazi koporsó. Ládaformájú faragott kő volt fedéllappal ellátva. Az ilyen kőkoporsót szarkofág-nak hívjuk. A szarkofág tele volt domborművekkel, a nagy istenek a fedél négy sarkán állottak. A szobrok karjai és szárnyai mintegy ráhajolnak a szarkofágra, hogy megvédelmezzék a benne nyugvó királyt. 1924 februárjában felemelték a súlyos fedőlapot és bepillantottak a szarkofág belsejébe. Levett kalappal állottak a tudósok és magasrangu tisztviselők, szemükben meghatottság ült; látszott, hogy mindnyájan elboronganak a multban és megadják az évezredek óta nyugvó királynak a tiszteletet. Pedig még nem is látszott a mumia. Még csak most jelent meg az igazi, emberformájú koporsó. A koporsó felső része ki volt faragva; hiszen ábrázolta Tut-anek-amon király arcát. Az első pillanatban azt hitték, hogy a király testét látják maguk előtt. A fakoporsó közepén Egyiptom koronája volt, két oldalon egy-egy istennő alakja volt látható. A koporsó fejalka részén, a szemek körül drágakövek csillogtak, azt a hatást keltették a nézőben, mintha a halott fáraó sirna.

A fakoporsóban feküdt a világ nagyurának összezsugorodott teteme. Am, mikor mosolygott, százezrek örültek, amikor harag sugárzott szeméből, százezrek reszkettek előtte, most néma és közömbös, mint némák és közömbösök mindazok, kik valaha pillantására megremegtek. Testét megőrizte az elporladástól, nevét mégis örökre halhatatlanná tette. Vajjon beeresztették-e az alvilágba, nem részesült-e büntetésben az alvilági bírák részéről, azt ma még nem tudjuk. De talán később tetteit is megfogjuk ismerni.

TAMÁS: Én azt hiszem, hogy csak a görögök hitték az alvilági három bíróban, akik csak ítélet után bocsátják be a halottak árnyait az alvilágba.

APA: Az egyiptomiak szerint 42 bíró várta a halottat. Mindegyik előtt mentegetőzni kellett. Ezekből a mentegetőzésekből láthatjuk, hogy az egyiptomi emberek mit tartottak bűnnek. Nem mondom el mind a 42 választát a halottnak, de néhányból megismerheted gondolkodás módjukat. Hallgasd tehát, miket mond a halott: Nem gyötörtem senkit. Nem akartam szívfájdalmat. Nem loptam. Nem öltem meg senkit álnokul. Nem fosztottam meg senkit eleségétől. Nem fakasztottam senkit könnyekre. Nem voltam süket az igazság hallásakor. Nem civakodtam. Nem voltam gyanakodó. Nem voltam konok és gögös. Nem voltam kapzsi. Stb. A bírák egész életét ismerték és hiába tagadta az igazságot, bűnhődni kellett, ha valamelyik bűnt elkövette.

Ezeket a bűnöket más vallások is elítélik, de védekeznek a halott olyan bűnök ellen is, melyeket más vallás hívei nem tekintenek bűnnek. Különösen fetszik nekem, mikor egyik bírójának azt válszolja: „Sohasem használtam felesleges szót”. Ugy látszik, a régi egyiptomiak a fecsegést nagy bűnnek tartották.

(Budapest.)

Kis rajziskola.

Rajzolja: ILONKA NÉNI, magyarázza: GYULA BÁCSI.

Amint eljött a vakáció és a gyerekek az első héten kifáradtak a játékban, összesugtak-bugtak és egy este összesereglettek a mama körül.

— Anyuska megígérte, hogy folytatni fogja a rajziskolát! A kis cimborák is várják a hegyes-völgyes Erdélyben a mama figuráit. Tessék hát most beváltani az ígéretet.

— Jól van, gyerekek! Hozzatok papírost, ceruzát, hozzatok el a kemény papirosból készült kör alakú mintákat is. De most csináljunk kemény papirosból háromféle nagyságú négyzetet is. Tudod-e, Gyula, hogy mi az a négyzet?

— Nem kötelességem nagyon tudni, mert még csak negyedikes elemista vagyok és a négyzet középiskolai anyag. De hát azért mégis tudom. A négyzet olyan derékszögű négyszög, melynek az oldalai egyenlők.

— Nagy tudós vagy, kis Gyula! — nevetett a mama. — Hát rajta! Rajzoljuk meg és vágjuk ki a négyzet mintákat. Az egyiknek az oldala 3 cm, a másiké 2 cm, a harmadiké 1,5 cm.

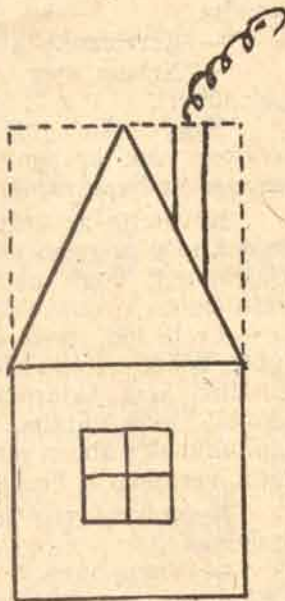
— Ilyen méretek a kör-minták átmérői is, — mondta Mária.

A gyerekek hamarosan kivágták a karton négyzeteket. Gyula a három centiméteres mintával mindjárt rajzolt is egy négyzetet.

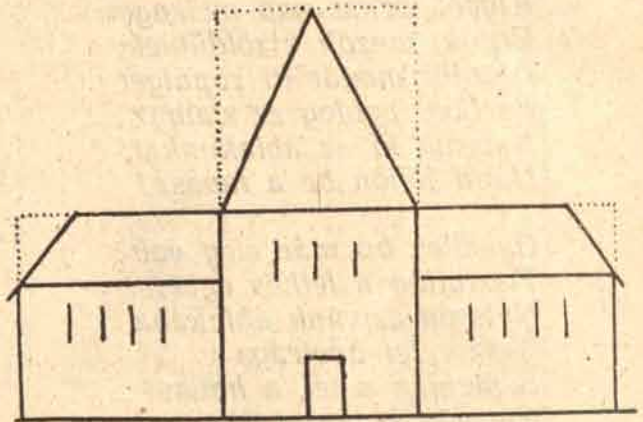
— Mit lehet most már ebből csinálni?

— Rajzolj föléje még egy négyzetet! Az alsó négyzetet vastag vonallal húzd ki, a felsőbe rajzolj

bele egy háromszöget. Kész van egy ház formája. Füstölő kémény, ablak hiányzik csak még róla, Pótoljuk hamarosan ezt is!

— No ebben a házban én is ellak-

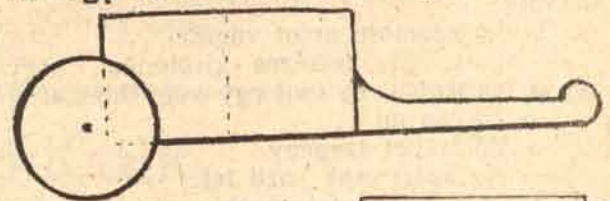
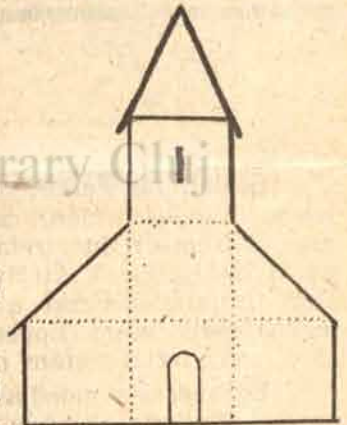

nék, — vélekedett Gyuluska — most az iskolát is szeretném megrajzolni.

— Mi sem könnyebb ennél — szólt a mama — még kis kápolnát is rajzolhatunk csupa négyzetből.

— No én holnap egy egész falut fogok rajzolni! — ígérte Mária.

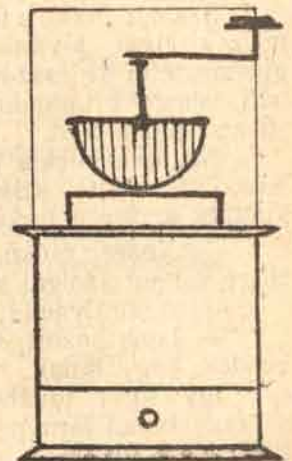
— Most rajzoljunk egy kézi talicskát is! Enélkül ugy sem lehet házat építeni!

— Hát ebből mi legyen? — kérdezte a mama és két négyzetet rajzolt egymásra.

— Kávédaráló! — Próbáljuk meg! — Csakugyan, kis idő múlva a papíron állott a daráló.

[Folytatása következik.]

Nyissuk ki az ablakunkat.

— Irtta: DROSNYÁK JÁNOS. —

*Patak, folyó, mind felenged,
Kigyót, békát nap melenged,
Erdők, mezők kizöldülnek,
Elszállt madár itt röpülget
És lám, boldog ez s amaz...
Nyissuk ki az ablakunkat,
Hadd jöjjön be a tavasz!*

*Gyűlölet, bú már elég volt!
Tisztuljon a felhős égbolt!
Nyisson szivünk ablakába
A szeretet hóvirága
S menjen a tél, a havas!...
Nyissuk ki az ablakunkat,
Hadd jöjjön be a tavasz!*

(Arad)

*Hogy lehetnének ellenségek?
Az emberek mind testvérek!
S akárki hogy üvölt, lármáz,
Egy az Isten! S csak a nép más,
Az ember mind ugyanaz!...
Nyissuk ki az ablakunkat,
Hadd jöjjön be a tavasz!*

*Arcunk bármily komoly, véres,
Szivünk ugy is másként érez,
S balgaságunk be nem látván,
Ha nem leszünk az ő pártján,
Ellenünk áll s leszavaz!...
Nyissuk ki az ablakunkat,
Hadd jöjjön be a tavasz!*

Csalafintás Ferkó.

Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ.

Csalafintás Ferkóról mesélek most, gyerekek. Mindig tréfán, csalafintaságon járt az esze, sok embert megréfélt. Meg ám, még magát a királyt is. A királyt is, a királynét is. Mert Csalafintás Ferkó a király inasa volt. A legkedvesebb inasa. Éppen azért szerette a király, mert tréfát-tréfára csinált.

Egyszer azt mondja a királyné Ferkónak:
— Hallottam, hogy szép feleséged van, Ferkó. Hozd fel a palotába, szeretném megismerni.

Ferkó szomorú arcot vágott.

— Igaz, igaz, felséges királyném, hogy szép a feleségem, de van egy nagy hibája.

— Ugyan mi?

— Földsüket szegény.

— No azért csak hozd fel.

Szaladt Ferkó a feleségéhez, mondta, hogy mi a királyné kívánsága. — De hallod-e, figyelmeztette az asszonyt, olyan hangosan kiabálj, ahogy a torkodon kifér, mert a királyné süket, mint a föld.

Na, felmentek a királynéhoz. Ferkó meghúzódott az ajtó sarkában, az asszony meg kiáltott, ahogy a torkán kifért:

— Kezét csókolom, felséges királyné. Hogy s mint szolgál a drága egészsége?

— A királyné is kiabált, ahogy csak bírta.

— Isten hozott, Csalafintás Ferkóné. Örvendek, hogy látlak.

Igy folyt tovább a beszélgetés s a két asszony olyan lármát csapott, hogy a király ijedten szaladt be.

— Mi történt? Mi történt?

— Süket a szegény asszony, felelt a királyné a rendes hangján, azért beszéltem olyan hangosan. Ő meg szintén hangosan beszél, mint ahogy a süketek szoktak.

— Én süket? — csudálkozott Csalafintás Ferkóné. — Sohasem voltam az. Hát ezt ki mondta?

— Ezt bizony a te urad.

— Nekem meg azt mondta, hogy felséged süket!

Nagyot kacagott a király, de bezzeg a királyné nem kacagott, hanem szörnyen megharagudott Ferkóra, amiért őt így bolondá tette.

Követelte az urától, hogy büntesse meg, de a király nagyon szerette Ferkót s kérlette a királynét, hogy ne haragudjon, hiszen csak tréfa volt.

Tréfa ide, tréfa oda, a királyné nem hagyott békét az urának. Végre is kénytelen-kelletlen arra határozta magát, hogy Ferkót elküldi egyik várába, levelet küld tőle a várkapitánynak s abban megparancsolja, hogy száz botot veressen a Ferkó talpára.

Nyomban meg is irtta a levelet, átadta Ferkónak.

— Nesze fiam, vigyed szaporán. Add át a kapitánynak. Tulajdon kezébe, senkinek se másnak.

Átvette Ferkó a levelet, forgatta, nézegette, alulról, felülről, aztán megszagolta.

— Mit szagolod a levelet? — főrmédt rá a király.

— Felséges királyom, életem, halálom kezébe ajánlom, nem viszem el ezt a levelet.

— Mit beszélsz? Nem viszed el? Miért nem?

— Azért, mert erősen büzlik.

— Mit!? Az a levél, amit én írok, büzlik!? Hogy mertél ilyent mondani?

— Hiszen — felelt Ferkó s ravaszul hunyorított — nem is felségednek, hanem nekem büzlik a levél.

A király nagyot kacagott, az ügyes válaszon s legyintett eredj a pokolba!

Igen ám, de a királyné nem hagyta annyiban a dolgot. Addig-addig erősködött, hatalmaskodott, hogy Ferkónak mégis csak el kellett vinni a levelet.

Na, jó, Ferkó elindult a levéllel, de alig ért ki a városból, találkozott egy paraszt fickóval.

— Állj meg öcsém, egy szóra.

— Meg én kettőre is.

— Szeretnéd-e, ha egy pengő forint ütne a markodat?

— Hogyne szeretném, de még jobban, ha kettő ütne.

— Nesze, öccém, itt a két pengő. Vedd a

lábadat a nyakad közé s vidd el ezt a levelet ennek s ennek a kapitánynak, nyomd a kezébe, de senkinek se másnak.

Bezzeg, hogy szaladt a fickó nagy örömmel, de Ferkó is visszafordult egyszeribe még nagyobb örömmel. Amint a palota udvarára belépett, jókedvűen táncra kerekedett s mind ezt énekelte:

Hej de jó vásárt csaptam,
Haj dinárom, haj!
Ófelségét becsaptam,
Haj dinárom, haj!

A száz botot eladtam,
Haj dinárom, haj!
Egész uton kacagtam,
Haj dinárom, haj!

— Csapjon beléd a tüzes mennykő! — kiáltott le a király a palota ablakából s akkorát kacagot, hogy szinte összedült a palota. Ott volt a királyné is, az is lekiáltott:

— Csapjon beléd a tüzes mennykő!
S kacagott, hogy a palota csakugy csengett belé.
Itt a vége, fuss el véle.

(Kisbácson)

„Kis iskolai szövetkezet“.

— Levél nagyapóhoz. —

Az alábbi levelet azért közlöm, hogy unokáim vegyenek példát a madéfalvi unokáktól s ahol csak lehet, alakítsák meg a «kis iskolai szövetkezetet». A levél így szól:

Kedves Elek Nagyapó!

Ime, leirom a «Kis iskolai szövetkezet» alakításának történetét.

A «Hangya» fogyasztási és értékesítő szövetkezet ünnepet tartott, melyen a plébános ur mint elnök, édesapám mint ügyvezető igazgató ismertették a néppel a fogy. és ért. szövetkezet célját. Az ünnepen nemcsak felnőttek, hanem iskolás gyermekek is résztvettek. Mi, gyermekek, előadtunk egy szindarabban egy igazgatósági gyűlést, mely nagyon jól sikerült. 1. Részeg Illés VI. oszt. tanuló, a «Hangya» boltos fia volt az elnök. 2. Én voltam az ügyvezető igazgató. Igazgatósági tagok: Olti Lajos, Részeg Nándor, Lőrincz Kálmán. Pénztáros: Szentes Dónát. Felügyelőbizottsági elnök: Szentes Antal. Felügyelőbizottsági tag: Szabó Dónát. Könyvelő: Szócs Imre. Boltos: Részeg Béni. Szövetkezeti szolga: Ráduly Imre. Egy ember: Szabó József.

A hallottakon és a szindarab által ugy fellelkesültünk, hogy a szindarabot meg akartuk valósítani, ami sikerült is.

Egyszer a szövetkezetben voltam s ott

olvassuk a boltos fiával, Illéssel, hogy a marossárpataki gyermekek szövetkezetet alakítottak. Erre aztán mi is beszélgetni kezdtünk erről. Abban állapotunk meg, hogy 2 leies üzletrésszel gyűjtünk vagy 100 leit. De erre Illés azt mondta: »Ó, nem érdemes ezek közt a földmives gyerekek közt valamit kezdeni«.

Másnap nem mehettem az iskolába s mikor édes apám haza jött, újságolja, hogy már Illés, akiről az előbb beszéltem, 30 leit gyűjtött két leies üzletrésszel. Nosza, hamarosan megszorodott a pénz, mert a plébános ur, amikor meghallotta, örömeiben 100 leit ajándékozott a »Kis iskolai szövetkezet«-nek. Az ám, de választani kell vezetőket. Meg is választottuk. Részeg Illést elnöknek, engem ügyvezető igazgatónak. Részeg Bénit boltosnak, Szentes Dónátot pénztárosnak, Bartó Rózát felügyelő-bizottsági elnöknek, Ráduly Imrét, Olti Nándort, Szentes Antalt igazgatónak. Édes apámat ellenőrnek választottuk meg, a plébános urat pedig diszelnöknek kértük fel.

Igen ám, de hol a bolthelyiség. Édes apámat megkértük, hogy engedje meg a kis boltnak iskolában tartózkodását. És meg is engedte.

Az első nap 10 lei volt a napi bevétel, a többi napokon 40—50 leiig volt a bevétel.

A »Kis iskolai szövetkezet« szabályai: Máshol vásárolni nem szabad, mert megverjük. »Hitel nincs«. A tag a pénzét év végén kapja ki. Célja: Hogy a hasznot a szegény gyermekeknek iskolai felszerelésben osztja ki.

Ez volt a »Kis iskolai szövetkezet« alakításának története.

Sziveskedjék Nagyapó a »Kis iskolai szö-

vetkezet« alakításának történetét kitenni Cimbora, hogy a Nagyapó unokái is kövessék példánkat, s később még az ők »Kis iskolai szövetkezetük« is nagy szövetkezetté váljék [Madéfalva, 1925. március hó 20-án.]

Kezét csókolja:
SÁROSSY BÉLA
IV. oszt. tanuló.

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Pótlórejtvény.

Beküldték: ANYOS TESTVÉREK. —

— amos	— ard
— rany	— rab
— ab	— ajom
— lló	— llés
— áng	— áló
— acsi	— lom
— uk	

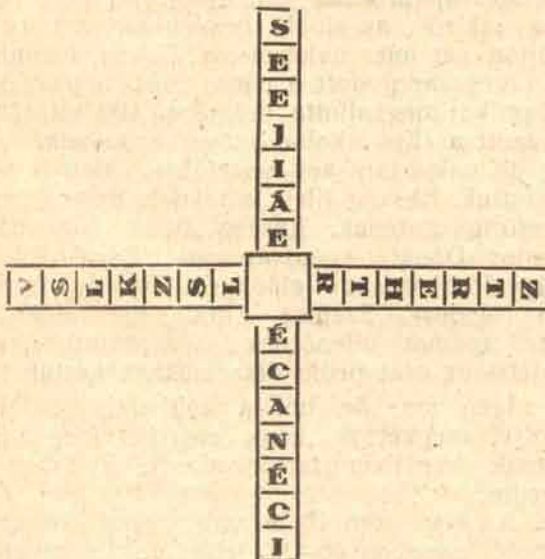
Versrejtvény.

Beküldte: DUSCHINSKY EMILIA és BÖZSIKE. —

**Vérem megyen, vért viszen,
Magában egy csepp sincsen.**

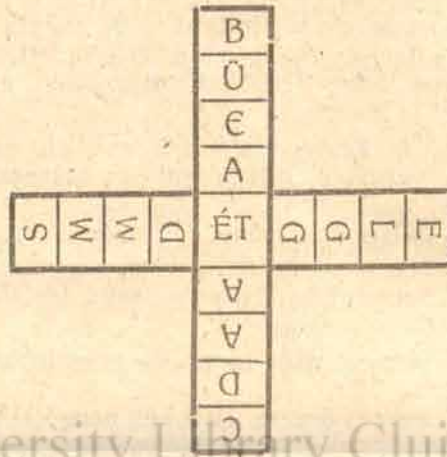
Szélmalomrejtvény.

Beküldte: BISCHOF LAJOS. —

Szélmalomrejtvény.

Beküldte: ZIGMOND SÁRL. —

A Cimbora sorsjátéka

eddig eredményeként a mai napig 161 darab sorsjegyet küldtünk el. Igyekezni fiúk, lányok, hogy mihamarább elfogyjon a 250 sorsjegy és megejthessük a sorsolást.

A Cimbora kiadóhivatala.

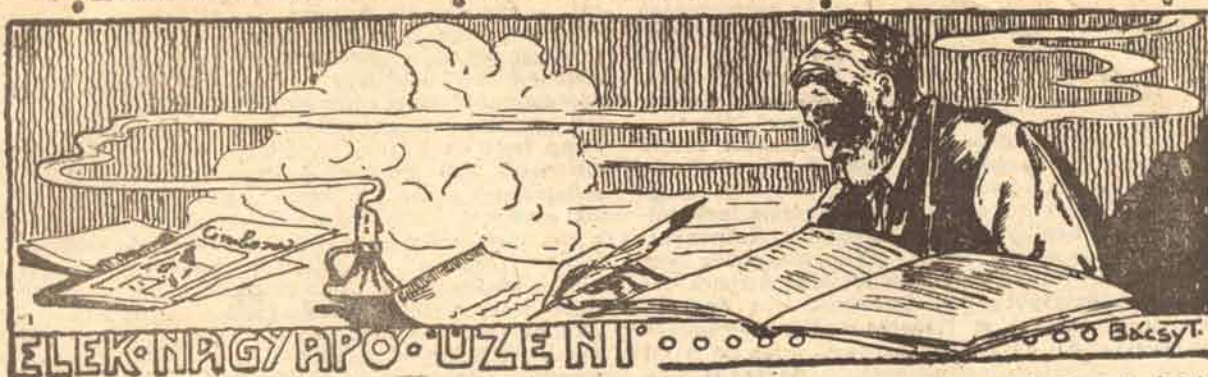
A „CIMBORA“ BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjusági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leierért:

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A tél birodalmában.	6. Frigyes és Dácf.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Posta útján is megrendelhetők a pénz előzetes beküldése mellett vagy utánvétellel.

Ezer Hajnalka, Székelyudvarhely. Eppenséggel nem haragszom, mert most irsz először, a fő, hogy irsz és szépen és értelmesen irsz, amint hogy el is várható tőled, aki szerelnéd, hogy egy olyan lap is járna hozzátok, amely fiatal lányoknak való, a Cimbora pedig Lajcsi és Mártuska hugodnak maradjon. Tudomásom szerint, neked való újság jelenik meg Kolozsváron „Erdélyi magyar lányok” cím alatt, a Marianum kiadásában, kérjél onnan mulatványszámot. A rejtvényeid mind igen sikerültek, így nem is csodálom, hogy a bizonyítványod külön volt. A kiadóbaíci pótolja a 12. számot. — Fekete Imre és Ferkó, Nagyvárad. Bemulatkoztok, még pedig a közelzőképpen: Imre a liceum harmadik osztályába, Ferkó az Auspicz iskola negyedik osztályába jár s nagyon szerelitek a Cimbort. Örömmel látalak unokáim seregében. A kiadóbaíci pótolja a múlt évi 50. és az ez évi 7. számot. — Bartók Ferencz, Nagyszalonta. Szép dallamosan kezdődik a versed, de aztán egysz: erje elkezd dőcögöni. Majd lesz ez másként is, elejétől végig dallamos lesz a versed, ha nagyobb leszél és a verselés szabályaival megismerkedel. A rejtvényed lulságosan könyven megfélh. — Csonka Irénke, Torda. Eddig bizonyára kaplál választ a leveleidre, mert én minden leveledre válaszoltam, csak mostanában megint nagy késéssel kaplálatok az újságot mind, jöllehet a kiadóhivataltól hétről-hétre pontosan utnak indítja. Nagy örömmel látom leveledből, hogy a konfirmáló ruhád saját keresetből vetted meg. Magam is úgy vélem, hogy ez sokkal nagyobb öröm neked, mintha a szüleid vették volna a ruhát. Azokról a liliputi emberkékről, akiről irsz, olvastam az újságokban, de minálunk nem jártak. Ugyan mit keresnének itt? A számrejtvényed sorra kerül. — Horváth Sári, Petroszény. A napi beszámolóddal bizony lekéstél, mert ezt a pályázatot lezártam, amikor a te pályázatod érkezett. Sajnálom, hogy csak vakációban irhatsz nekem, minthogy a zárdából nem szabad levelet írnotok, de megnyugtát ez a leveled afelől, hogy a ti iskolátokban külön mesterei vannak a magyar nyelv tanításának, mert a leveled minden tekintetben kifogástalan. A bizonyítványoddal meg vagyok elégedve. Körülbelül ilyen volt az Ócsike bizonyítványa is. — Gutai Arnold és Viktor, Szatmár. Jó a rejtvényetek, de kissé nehezebbet eszeltek ki. — Scheidl Anna, Vulkán. Az írásodat nem találtam csunyanak, mindössze egy-két helyesírási hiba mosolygott felém. A kiadóbaíci, ha van felesleges példány, pótolja az 50. számot s egyben ezentul az újságot Kórház-ut 14. sz. ajtó 2. küldi. Kedves szüleidnek tolmácsoló üdvözlémet a husvéti üdvözléért. — Léb Rózi, Zoltán és László, Parajd. Ha febr. 12-én küldtél be a januári rejtvények megfésztését, természetes, hogy nevetek nem lehetett a megfésztők névsorában, mert február 10-ig már itt kellett volna lenni a leveleteknek. Örvendek, hogy tul vagytok a betegségen, nemkülönbön annak is, hogy édesanyátok újra megrendelle a Cimbort, bár rosszul megy az üzlet, ti azonban addig sirtatok, amig teljesítette a kérésedeket és — írjátok — nem is válok meg az újságtól még három évig sem. Ime, ilyen az anyai szív, erején felül is meghozza az áldozatot, csak-hogy örömet szerezzen a gyermekének. Igen jóknak kell lennetek s hiszem is, hogy azok vagyok, hogy édesanyátoknak a jóságát méltóképpen megháláljátok. A kiadó-

baíci, ha van fölösleges példány, pótolja a 4. év.olyam 2. és 3. számát s azt is megüzeni nektek majd, hogy mennyibe kerül a félévi bekötési tábla. Negyedévi bekötési tábla, tudommal, nincs. — Gámán Jolánka, Székes. Sajnálom, hogy ezuttal lekéstél a napi beszámolóddal, de már lezártam a pályázatot. Most újra hirdellem pályázatot az Ócsike leveleknek a helyreigazítására, remélem, erről nem késel el. Örvendek, hogy szerelitek a Csodálatos sárkányt, de ezen nem is csodálkozom, mert igazán szép történet s ugy-e, milyen megható a befejezése? — Ifj. Dávid Ali, Brád. A Wild Frigyes által febr. 18-án feladott 90 leu febr. 20-án érkezett a nagybaconi postára, amiről értesítettem a kiadóhivatalt, tehát tévesen szólítottak föl, hogy az első negyedévre küldd be az előfizést. Egyébként levelező lapodat továbbítottam a kiadóhivatálnak. — Dankó Irénke, Türkös. E pillanatban nem tudom megmondani, vajjon megkaptam-e a februárban küldött leveledet és abban a napi beszámolódat, de majd küld, vagy már ki is süll. Pestről már márc. elején hazajöttem, így bizony nem tudom, hogy milyen idő jár ott. Irod, hogy mostanában két előadást is tartottatok és hogy te magad is szerepeltél, de nem irod, hogy milyen célra játszottatok, pedig én szerelném tudni. Irod azt is, hogy lánckiskolába jártok és hogy sok modern tanótl tanultok. Remélem, magyar lánótl is tanultok, mert nincs annál szebb a világon. Örvendek, hogy a bizonyítványod megint jeles volt, szívből kívánom, hogy mindig az legyen. Ócsike most végzi a negyedik elemi osztályt. — Lázár Hanna, Csiktaplocza. Megpróbálom kihalászni a levelek tengeréből a „Ne zugalódj” c. mesédet, de ha hamarosan nem találnám meg, ma d előzsz te Kisbaconba s akkor majd kihalászuk ketten. A most küldött történetkédre csak azt mondom, amit az előzőkre. Nagy érdekléssel kísérem a fejlődésedet s hiszem, megérem még azt az időt, amikor te is munkatársra leszél a Cimboranak. — Bartha Katóka, Torda. Írtam a kiadóbaícsinak, hogy ezután az újságot ne az édesapád nevére, hanem a te nevedre küldje, Calea Ferdinand 24. szám alá. — Laiber Győző és testvérei, Ditró. Eddig bizonyára megkaptatok a hiányzó számokat, melyeket a postai rendtelenség miatt nem kaptatok még még leveletek írásakor. Szeretettel viszonzom a család üdvözlését s kedves emlékeim között helyeztem el magad rajzolta levelezőlapodat, amelyen nyuszi ur taligán tolja a tojásokat. — Lukátsy Cicuka, Vámfalu. Ócsike mostanában betegeskedett, de már jobban van, amint láthatod, megint termeli a nadsellú gondolatokat. — Szilvász Károly, Szinerváralja. Újra tanácsolom, amit már tanácsoltam, hogy olvasd és tanulmányozd nagy figyelemmel a jelesebb költőket és szerezz valami kézikönyvet, amelyből megismerkedel a verselés fontosabb szabályaival, amiről neked ez idő szerint sejtélmed sincs, amint hogy nem is igen lehet, mert a falusi iskolán tul még nem jártál. — Sámson Éva, Kolozsvár. Látszik, hogy most gyakorolod magadat a gépirásban, mert a sorok hol fölfelé, hol lefelé szaladnak, itt-ott meg összeölelkeznek. Mem baj az, Évike, megtanulod te hamarosan a gépirást is, egyszerre csak szép egyenesen fognak haladni a sorok, illő távolságban egymástól. Azt hiszem tulzás, amikor azt irod, hogy egy óráig is gondolkodol, amig leírsz valamit s mindez azért volna, mert csak románul tanulsz.

A gépirás mellett minden esetre jó lesz, ha szorgalmasan gyakorolod magadat a kézírásban is és íráj gyakran nagyapóknak s majd meglátod, hogy nem kell egy óráig gondolkoznod, amíg leírsz valamit. — **Zsigmond Sárika, Cainti.** Megkaptam a leveleidet és válaszoltam is rájuk, eddig bizonyosan olvastad is a válaszomat. Ha még most sem kaptad volna meg a hiányzó számokat, közöld velem, hogy mely számok hiányoznak. Remélem, Ferő betegségére nem volt komoly s következő leveledben meggyógyulásáról fogsz írni nekem. Kedves szüleidnek tolmácsold meleg üdvözetemet. — **Bari Olga, Kolozsvár.** Dehogy haragszod azért, hogy akkor melegében nem köszönted meg a szép könyvet. A fő, hogy szépnek találtad. — **Mándy Györgyike, Chereus.** Irok én még olyan szép mesét, mint a Madárka és Rózsika, hogyne íréd! Te meg íráj gyakran nagyapóknak, aztán azt is írd meg, hogy mi Chereus magyar neve. — **Bartha Il. s és Annus, Szatmár.** Várom az ígért levelet. — **Spielman Julia, Marosvásárhely.** Dicséretedre válik az előfizető szerzése, a megrendelést tovább toltam a kiadóhivatalnak. A rejtvényed jó, de megfejtése miatt nem közölhetem. Rég volt s talán igaz sem volt, amikor „a kántor torkán sok ment le”. — **Beretzky András, Egresztő.** Elhiszem, hogy jól kacagtlál a „mezilábos” városom, de még nagyobb a képeim, mert a szöveg is, a képek is igazán nagyszerűek. Az adomákat és az elbeszélést megkaplam, érdeklődéssel várom a zindarabot is, mert örömmel látom fokozatos fejlődésedet. Kisbacon között is folyik egy nagyobbacská patak, Barótpatak a neve. — **Gábor Babi, Kovászna.** Magam is azt hiszem, hogy németről magyarra átmenni nem könnyű dolog s nem csodálom, hogy eddig nem írtál, mert a rengeteg sok tantárgy mellett még zongorázni is tanulsz. De éppen, mert olyan sok a tanulnivalód s oly sok nyelvet is tanulsz, kívánatos, hogy gyakran íráj nagyapóknak s ezáltal gyakoroljad magadat a magyar írásban, amely különben ezidőszertart kifogástalan. — **Biró Ferenc, Nagyenyed.** Az egyik betűrejtvényed sora kerül, a másik, a „ponty” megfejtésű, régi jó ismerős. — **Benkő Laci, Marosvásárhely.** Édes apád hozta el a levelet, amelyből örömmel értesültem, hogy Molter tanár ur is üdvözetét küldi, te pedig a nyáron leírsz Kisbaconba. Tolmácsold Molter tanár urnak viszontüdvözetemet és egyben azt az üzenetemet, hogy amint egészen egészségesnek érzem magamat, első dologom lesz ellátogatni a székelly fővárosba, ahová oly régóta vágyódom. — **Szilvássy Károly, Szinérváralja.** Megesik az nemcsak veled, de sok-sok unokámmal, hogy egyszer-mászor kimarad a neve a megfejtők névsorából, vagy azért, mert megkésnek a megfejtéssel, vagy azért, mert a levelek elkallódik a postán. Neked különben nem igen lehet okod a panaszra, mert a neved sűrűn fordul elő a Cimboróban. — **Sámson Évike, Kolozsvár.** Már többször válaszoltam, csak úgy látszik, a nyomdában még nem kerültek sora a válaszok. Tanácsolom, hogy lintával írd, mert a ceruzával írott levelezőlapod elmosódott s nehezen tudtam elolvasni. — **Berner Kálmán, Géza, Nagybánya.** Nemcsak te szeretnéd, hanem magam is szeretném, ha ellátogathatnék a szép Nagybányára, de nem olyan könnyű dolog ez, mint ahogy te talán gondold. A most küldött versed valóban jobb, mint a multkor. Bár csak az egész világ úgy gondolkozna, mint te, hogy ne lenne többé soha háboru. Rejtvényeidből válogatok. An ukádnak tolmácsold viszontüdvözetemet. — **Seprényi Sári, Arad.** Most találkozom először a neveddel, remélem ezután gyakrabban találkozom. — **Szaniszló Margit és Irénke, Homoród.** Ugyanezt üzenem nektek is, azzal a megtoldással, hogy ezután egyenesen Kisbaconba és ne Szatmárra cimezzétek a leveleteket. — **Maksay Sándor, Marosvásárhely.** Jól hitted, hogy szívesen fogadtak unokáim közé. Szívesen látom leveleidet is. — **Arus Irmuska, Székelykeresztúr.** Beteg voltál, amiall nem írtál oly sokáig, most is az ágyban írod ezt a levelet. Látszik is ez az írásodon kissé, de nem nagyon. Elég jól rajzoltad meg a képrejtvényt is, amely régi, kedves ismerős. Ugyanis az a megfejtése: Torontál vármegyében meghalt egy levélhordó. Azt hiszem az egész világon nincsen annyi levélhordó, mint ahány torontáli levélhordót meghaltak már a magyar gyerme-

kek. — **Herskovits Augustia, Petrozsény.** Közöltem édesapád levelét a kiadóhivatalnál, mely eddig bizonyára válaszolt. Minden esetre csodálatos, hogy ápril 15-én, amikor a levél kelt, még nem kaptál újságot, jóllehet édesapád már márciusban előfizette egy féleltre az ottjár utazónak s ugyancsak így járt Pick Pannika is. — **Papp Imre és Károly, Szatmár.** Nem is gondolom, azt írtátok, milyen örömmel olvastátok, hogy titeket is befogadtalak unokáim sorába. És olyan boldogok vagytok, amikor a postás hozza a Cimborát. Még a kis Lackó is alig várja, pedig nem is tud olvasni. Neki különösen Öcsike „nadsell” gondolatai tetszenek, nektek pedig minden közleménye a Cimborának. Ez nekem is nagy öröm. Számrejtvényetek sora kerül. — **Scheidl Ella, Vulkán.** Írtam a kiadóháznak, hogy egyelőre még a régi címre küldje az újságot, mert a lakásváltoztatás lemaradt. — **Bortnyik Emma és Béla, Szászrégen.** Annak igen örvendek, hogy alig vártátok a Megfordított Mikulásnak a folytatását és a végét, mert az igazán pompás egy história volt. Ezután gyakran fogtok találkozni Pröhle Vilmos' vidám történeteivel és rajzaival. — **Timár Jenő, Kolozsvár.** Sétálj el a Friedman-féle könyvkereskedésbe, ott van a főtéren s Jókai „Rózsák szigete” c. regényét ott valószínűleg megkapod. — **Dávid Elza és Gizi, Petrila.** A „Mivel töltöm a napot” pályázatot már lezártam s így, sajnálatomra, nem közölhetem a tetteket. De van egy újabb pályázat, éppen most hirdette ki Öcsike, ebben részt vehettek. — **Beregi Elza, Szászrégen.** Ugyanezt üzenem neked is. — **Sári, Vulkán.** Eddig bizonytalán megkaptad a hiányzó számokat s így meg volt Dezső bátyádnak is az öröme. Ugy „Az öreg Gajda kincses karosszéke”, mint a „Csodálatos sárkány” méltán tetszeltek neked. A szegény Márkus Olgának szomorú vége mélyen meghatótt. Szinte magam előtt látom a zárda síró növendékeit, amint elhaladt előttük a korporsó. — **Szorgalmas, Egresztő.** Bár ezt a nevet csak ugyan megérdemled, mert egyike vagy a legszorgalmasabb levélíróknak, a „mivel töltöm a napot” pályázatról lekésté, amiben különben én vagyok a hibás, mert annak idején nem állapítottam meg a pályázat határidejét. — **Szász Gyula, Szászrégen.** Írtam a kiadóháznak, hogy ezután az újságot Szász testvérek Reghinél Sássecs, Rozmaring utca 4. szám, pénzügyország küldjék s egyben pótolják a mult évi 27., 32., 35. s az ez évi 0., 11. és 15. számot. — **Debiczy Mihály, Marosvásárhely.** Mé yem meghatótt leveled, amelyben e siratód anyai nagyapád, a melegsziű, lelkes magyarembert, aki nekem is kedves, jóban és rosszban hű barátom volt s akire mindég szeretettel gondolok. Levelednek másik felében, amelyben nagyapád elszáratása után a tavasz ébredését írod le, nagy volt a gyönyörűségem. Valóban, meglepő szép gondolatok vannak s e gondolatokat meglepő szépen fejezed ki. Szeretettel várom további leveleidet, édes jó a yádnak pedig tolmácsold őszinte részvételem és meleg üdvözetemet. — **Serabán Nuika és Jancsi, Pankota.** A pótlórejtvényed sora kerül, a 2. és a 12. számot pótolja a kiadóházi. Ha még nem kaptatok, bizonyosan kaptok választ előző leveletekre csak a szokottnál kissé hátrább toltátok az üzenetek, mert kiszorították egyéb közlemények. **Györbíró László, Arad.** Írtam a kiadóháznak, hogy pótolja a 13. számot. Eddig bizonyosan kaptál választ előző leveledre. Azt most még nem tudom megmondani, hogy mikor megyek Aradra, csak az a bizonyos, hogy szeretném már látni a vértanuk városát, mert bizony jó sok esztendeje, hogy utójjára láttam. — **Jerzsák Izabella, Bihar.** A pesti pihenő bizony nem sikerült valamivel jól, de mindent helyrehoz az áldott kisbaconi levegő. Azt igen helyesen teszed, hogy varni tanulsz s nem különben igen helyesen tennéd, ha aztán ismét folytatnád az iskolai tanulást, ám, ha ezt bármilyen okból nem tehetnéd, a szülei háznál is lehet pótolni az iskolai tanulást. Manapság különben nem az a fontos, hogy diplománk legyen, hanem az, hogy tökéletes legyen a műveltségünk, mert az igazán művelt ember diploma nélkül is boldogul. Kedves szüleidnek és Anna nővérednek, aki „az ünnepe előtti takarításoktól felszabadulva” néhány sorsal pótolta a leveledet, ezzel is kimutatván irántam való szeretetét, tolmácsold meleg üdvözetemet.

Husvéti könyvestáska.

A Cimbora olcsó könyvvásárja.

Husvét alkalmából 4000 ifjúsági könyvet bocsátunk áruba. Olyan olcsón szabtuk meg e könyvek árát, hogy a tehetős szülők gyermekein felül azok is megszerezhetik könyveinket, akiknek szülei egyébként nem áldozhatnának annyi pénzt gyermekeik szellemi táplálékára. Ez az olcsó könyvvásár a Cimbora husvéti ajándéka, mert sok-sok ezer példányt odaadnak Nektek olcsón, azon az áron alul, amennyibe nekünk ezek a könyvek vannak. — Egy-egy sorozat a következő könyveket tartalmazza:

- Balázs Ferenc: **Mesefolyam.** (Husz mese a szeretetről.) 190 oldal.
 Benedek Elek: **Híres erdélyi magyarok.** (A két Wesselényi, Kőrösi Csoma Sándor) 84 oldal.
 Benedek Elek: **„Ösike könyve”.** A »nadselü« gondolatok első sorozata.
 Kertész Mihály: **Senki Tamás története.** (Gyermekregény) 128 old.
 Kertész Mihály: **Szökés a teknőben.** (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán) 192 oldal.
 Szondy György: **Börme.** (Egy diák lovagrend története) 169 oldal.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév január-junius 400 o.
 Benedek Elek: **Cimbora.** 1923. évfolyam I. félév július-decemb. 400 o.

A nyolc könyv husvéti ára 280 lei.

Ezért az árért szállítjuk a nyolc könyvet mindazoknak, akik e könyveket **1925. május 15-ig** bezárólag megrendelik. Május 15.-e után e nyolc könyv ára ismét a régi bolti ára, azaz **685 lei.**

Azoknak, akik már 1923-ban is járatták a CIMBORÁT, természetesen nem érdemes a CIMBORA 1923. évi összegyűjtött példányait is megvásárolni és ezeknek a két 1923. évi CIMBORA nélkül a fennmaradt hat kötetet **200 leielért** szállítjuk.

A CIMBORA minden egyes számához 1925. évi május hó 15.-ig egy levelezőlapot mellékelünk, amelyen a könyveket megrendelhetik.

Kérjétek meg kedves szüleiteket, hogy rendeljék meg részetekre a CIMBORA könyvestáskáját, mert ilyen kedvezményes és ritka könyvvásárlási alkalom aligha akad többé.

Megrendeléseketek várja a „CIMBORA” kiadóhivatala.

A „Cimbora“ képes heti gyermeklap előfizetési árai:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

negyedévre 20, félévre 40,
egész évre 80 cseh korona

MAGYARORSZÁGBAN:

negyedévre 56.000, félévre 72.000,
egész évre 144.000 magyar korona

ROMÁNIÁBAN:

negyedévre 90 leu, félévre
180 leu, egész évre 360 leu.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

negyedévre 50, félévre 100,
egész évre 200 dina

AUSZTRIÁBAN:

negyedévre 28.000, félévre 56.000,
egész évre 112.000 osztrák korona

„Cimbora“ szerkesztősége, kiadóhivatala és megbizottai:

SZERKESZTŐSÉG: Bajani-Mici [Kisbaczon] u. p.
Bajani-Mare [Nagybaczon] jud. Treiscaune [Háromszék megye], Románia. — Főszerkesztő:
Benedek Elek. E címre küldendők a „Cimbora“
részére szánt közlemények, az Elek Nagypóhoz
írott levelek és rejtvénymegfejtések.

KIADÓHIVATAL: Satu-Mare [Szatmár], Románia.
Str. Cuza-Voda No. 4.

FIÓKKIADÓHIVATAL: Budapest, VII. Dohány u.
12. III. 8. — A budapesti fiókkiadóhivatal veze-
tője: dr. Vajda István.

CSEHSZLOVÁKIAI MEGBIZOTTAK: Balla József,
Beregszász, Ugocsa-u. 5. Bleicher Simon, Munka-
cevo, Fő-u. 54. Schindler Anna tanárnő, Raikov-
szky Pál úrnál, Jelsava. Fülöp Kálmáné, Rimavska
Sobota, Kohár-u. 32. Wietorisz Gyula, Rimavska
Sobota. Várady Szidónia nyug. polg. isk. tanárnő,
Losonc, Rózsa-u. 6. Kormos János nyug. tanító,
Losonc, Kossuth Lajos-utca 17. Gócza András
nyug. tanító, Revuca. Babják János, Uzhorod,
Podkarpalski Bank, Menetjegyiroda. Julius Demjanovits
urednik, Huste, Okresní Soud. Riedl Béla,
Košice, Eszterházy-utca 20. Turóczy Béla, Ko-
sice, Szlovák Államias Hitelbank tisztviselője.

Az előfizetési díjakat a következőképpen kell befizetni:

CSEHSZLOVÁKIÁBAN:

lakó előfizetőink negyed-
évenként postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

MAGYARORSZÁGBAN:

lakó előfizetőink negyed-
évenként postatakarékpénz-
tári befizetési lapot kapnak.

ROMÁNIÁBAN:

Tordán Jeszenszky Miklós [str. dr. I. an
Rajju 18. sz.], Arad, Barót stb. város-
okban a nyugtákat Bihari József
nyug. postafelügyelő három havonként
személyesen mutatja be. — Románia
többi városában és falvaiban lakó
előfizetőink a Cimbora-hoz mellékelten
negyedévenként kitöltött postautalványt
kapnak, amelynek összegét bármelyik
postahivatalnál be lehet fizetni.

JUGOSZLÁVIÁBAN:

postautalványon vagy személyes befize-
lés formájában a Kurir hírlap és könyv-
terjesztő vállalatnál Subotica [Szabadka].

AUSZTRIÁBAN:

a Wiener Bankvereinnál a „Szabadsajtó“
Bruchdruckerei u. Zeitungsverlag A. G.
in Satu-Mare (Románien) számlájára javára.